

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραχρὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμᾶς 80. Ἐξέμηνος δραχμ. 45. Τρίμηνος δραχμ. 25.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλ. καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων κρατῶν σελλίνια.

Ἐξέμηνος καὶ 1/2 μετ' ἀναλόγου.

Περίοδος Β'.—Τόμος 1^{ος}

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἰουλίου 1927

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΗΛΛΗΝΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Ἔτος 49ον.— Ἀριθ. 35

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Μὰ οἱ παλιάτσοι δὲ φαίνονταν νὰ ἔχουν τέτοιαν ὀρεξή. Καθόνταν στὴν ἡσυχία τους κι' ἀκούγαν τὸν Ἡρακλῆ, ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ ἐξιστορεῖ τὶς περιπέτειες τῆς πάλης του μετ' τὸ Στριμμένο, κατεβάζοντας τὸνα πάνω στ' ἄλλο τὰ ποτηράκια, γιὰ νὰ ἀνακτήσει τὶς δυνάμεις του.

Μποροῦσε νὰ πίνει τώρα ὅσα ζητοῦσε ἡ καρδιά του, γιὰτὶ κανεὶς πιά δὲν ἔκαμνε λόγο γιὰ πρόστιμα καὶ γιὰ κουμπάρια. Μικροπράγματα τώρα ὁ κουμπάρης! Εἶχε δὲν εἶχε μέσα μερικὰ ἑκατοστάρικα, ἐνῶ τώρα ἔβαζαν σχεδὸν στὸ χέρι ἓνα ἑκατομύριο!

Ὁ Αὐγουστος, κατὰ τὴ συνήθειά του, προετοίμαζε ἡσυχὰ τὸ σκεδίό του καὶ τέλος τὸ εἶπε στοὺς φίλους του: Σκοπός του ἦταν νὰ πιᾶσουν μετ' τρόπο τὴ γυναῖκα αὐτὴ καὶ νὰ τὴν καταφέρουν νὰ τοὺς δεῖξει πολὺτιμα κοσμήματα. Γιὰ νὰ τὸ πετύχουν ὁμοῦς αὐτὸ, ἔπρεπε νὰ παρουσιαστοῦν τάχα γιὰ σπουδαίους πελάτες.

Θὰ ντυνόταν λοιπὸν σὰν ἄνθρωποι πολὺ σίκα, θὰ περναν χτυπητὰ ὀνόματα καὶ θὰ παρουσιάζονταν σὰν ξένοι, ποὺ ἦρθαν στὸ Παρίσι μαζί μετ' τὸν πρίγκιπα Μοκοκό καὶ ποὺ ζητοῦν νὰ βροῦν σπάνια κοστούμια γιὰ ἓναν μεγάλον χορὸ μασκέ.

Ὁ Αὐγουστος λοιπὸν μοίρασε τοὺς ρόλους: Ὁ Ποῦμ-Ποῦμ θὰ ἦταν ὁ βαρὺνος Πετρονέγκρο, πλούσιος Αὐστράλος, κι' αὐτὸς θὰ ἦταν ὁ κόντες Βορδονίτι, Ἰταλὸς εὐπατρίδης. Ὅσο γιὰ τὸν Ἡρακλῆ, συμφώνησαν ὅτι αὐτὸς δὲ θάμπαινε στὸ μαγαζί, ἀλλὰ θὰ στεκόταν ἀπ' ἔξω, ἑτοιμὸς νὰ μπεῖ ἂν χρειάζονταν ἡ δύναμή του. Τέλος, ὁ Μοκοκό θάπαιζε τὸ πραγματικὸ του πρόσωπο, θὰ ἦταν ὁ γιὸς τοῦ Τόφφα.

Ὅταν, σὲ μιὰ ὥρα, οἱ κλάουν κατέβηκαν μετὰ τὰ νέα τους κοστούμια, τὰ δυὸ παιδιὰ τρόμαξαν νὰ τοὺς γνωρίσουν.

Ὁ Ποῦμ-Ποῦμ φοροῦσε καινούργια ροῦχα καὶ παπούτσια κι' ἓνα πλατὺ-γυρὸ μαλακὸ καπέλλο, ποὺ τὸν ἔδειχνε γιὰ ξένο. Στὴν κόκκινη γραβάτα του φαίνονταν ἓνα μεγάλο σμαράγδι, ποὺ ἦταν ψεύτικο· μὰ ποὺ μποροῦσε νὰ περάσει γι' ἀληθινὸ ἀπὸ μακριά.

Ὁ Αὐγουστος ἦταν τέλειος Ἰταλός:

«Ὁ Στριμμένος ἄρχισε νὰ φυσᾷ καὶ νὰ πνίγεται...»
(Σελ. 290, στ. β').

γχερίζο πανταλόνι ποὺ ἔπεφτε πάνω στὰ σκαρπίνια του, καὶ καινούργιο ψηλὸ καπέλλο.

Ἔτσι μπήκαν σὲ μιὰ μεγάλη λιμουζίνα, χωρὶς ταξίμετρο, καὶ ἐκίνησαν.

Ὁ ἐρχομός τους ἔκαμε ἐντύπωση στὴ γειτονιά. Κατέβηκαν ἀπὸ τὸ λαμπρὸ ἀμάξι καὶ μπήκαν στὸ ταπεινὸ σπιτάκι, ποὺ εἶχε τὸν ἀριθμὸ ὀκτώ, ἐνῶ τὰ παιδιὰ κοίταζαν περίεργα τ' αὐτοκίνητο, — σπάνιο πρᾶγμα στὴ φτωχὴ τους γειτονιά.

Ὁ Μοκοκό μετ' τρόπο συλλαγίζονταν ἂν ἦταν δυνατό νὰ βροῦνε τὸ διαμάντι του, τ' ὄρατο τοῦ διαμάντι, σ' αὐτὸ τὸ φτωχικὸ καὶ λερωμένον παλιομάγαζο.

Μιὰ χοντρή γυναῖκα, ποὺ καθόταν σὲ μιὰ ξεφτιασμένη καρέκλα, σηκώθηκε μόλις μπήκαν.

— Εἰστε ἡ κυρία Κορζύ; ρώτησε ὁ Ποῦμ-Ποῦμ μετ' ὕψος μεγάλου ἄρχοντα.

— Ὁχι, κύριε, ἐγὼ εἰμαι ὑπάλληλός της. Ἡ κυρία Κορζύ δὲν εἶναι ποτε ἔδω. Μὰ μπορεῖτε νὰ μοῦ ζητήσετε ὅ, τι ἀγαπάτε καὶ ἐγώ...

Ὁ Αὐγουστος ἔκοψε τὴ φλυαρία της:

— Πολὺ καλὰ! εἶπε.

Κοίταξε τριγύρω του κι' ἀνεκάλυψε τὸ ξύλινο κεφάλι τοῦ ἐλαφιοῦ, καρφωμένον στὸν τοῖχο. Διευθύνθηκε ἀμέσως ἐκεῖ καὶ χτύπησε μετ' ὀκνησιᾶς τοῦ τρεῖς φορές.

Εὐθὺς, ὅπως τὸ εἶχε πεῖ ὁ Στριμμένος, ἀνοιξε ἓνας φεγγίτης καὶ πρόβαλε ἓνα κεφάλι μελαχροινῆς γυναίκας. Πρὶν τὸν ρωτήσουν τίποτε, ὁ Αὐγουστος εἶπε:

— «Πέρδικα καὶ Κίτσα!»

— Καλὰ, ἐρχομαι! ἀπάντησε τὸ κεφάλι.

Ὁ φεγγίτης ἐανάκλεισε, ἀκούστηκαν κλειδιά νὰ στριφογυρίζουν καὶ μιὰ ἀδρατὴ πόρτα ἀνοίξε στὸν τοῖχο. Ἡ γυναῖκα παρουσιάστηκε καὶ χαίρετῃσε εὐγενικά:

— Ἀφοῦ ξέρετε τὸ σύνθημα, θὰ πεῖ πὼς ἐρχεστε ἀπὸ μέρους τῶν φίλων μου.

— Βεβαίως, ἀπάντησε ὁ Αὐγουστος. Κι' εὐθὺς συστήθηκε:

— Κόντες Βορδονίτι, πλούσιος Ἰταλὸς ἄρχοντας.

— Χαίρομαι πάρα πολὺ! ἀπάντησε ἡ κυρία, προμαντεύοντας μεγάλο κέρδος ἀπὸ τὰ ἐπίσημα αὐτὰ πρόσωπα, ἀφοῦ μάλιστα εἶχε ἰδεῖ καὶ τὸ λαμπρὸ αὐτοκίνητο, ποὺ περίμενε ἀπ' ἔξω.

Ὁ Αὐγουστος παρουσίασε βastera τὸ βαρὺνο Πετρονέγκρο καὶ τέλος τὸν πρίγκιπα Μοκοκό, γιὰ τοῦ μεγάλου καὶ

Ξακουστό βασιλιά των Άκουτονάρ.

— Τί αγαπάτε, κύριοι; ρώτησε η κυρία. Φοβόμην ότι το φτωχικό μου κατάστημα δε θα σας εξυπηρετήσει.

Ο Αύγουστος κοίταξε προσεκτικά αυτή τη γυναίκα, που δε φαινόταν και κουτή, για να ιδεί μήπως ήθελε να τους περιπαίξει. Μά η κυρά-Κορζύ κρατούσε δλη της τη σοβαρότητα.

— Κυρία, είπε τότε ο παλιάτσος, ήρθαμε εδώ επίτηδες κι' όταν μάθετε

— «Α, ληστή! είπε ο 'Ηρακλής». (Σελ. 297, στ. α'.)

τί ζητούμε, θα καταλάβετε γιατί δεν πήγαμε στα μεγάλα καταστήματα, όπου συνήθως προμηθευόμαστε τα είδη μας.

— Σας άκουω, είπε η κυρά-Κορζύ.

— Ίδού, είπε ο ψευδοβασιλιάς. Αυτή τη βδομάδα, δίνω στο μέγαρό μου, λεωφόρος Μεσσίν, μια μεγάλη γιορτή μασκέ. Σκέφθηκα λοιπόν ότι στο κατάστημά σας θα δρίσκω ίσως κοστούμια παλιά, αλλά πιο γνήσια απ' αυτά που θα μας έκαναν οι ράφτες μας.

Η κυρία απάντησε σοβαρή πάντα:

— Αυτό εξαρτάται από το κοστούμι που θέλετε.

Ο Πούμ-Πούμ προσποιήθηκε επιδέξια την απορία του και είπε:

— Θέλουμε κοστούμια απάχηδων.

— Έτσι, θαρρώ, δε λέτε έσείς στο Παρίσι τους κλέφτες και τους νυχτερινούς κακοποιούς των απόκεντρων δρόμων;

— Μάλιστα, έτσι, κύριε.

— Και μάς είπαν ότι στο κατάστημά σας θα βρούσαμε γνήσια, αυθεντικά, — μ' έννοείται, αυθεντικά, — κοστούμια απάχηδων.

Η δικαιολογία αυτή ήταν πολύ αρκετή. Η κυρία, που ως τώρα δείχτηκε σοβαρή κι' επιφυλακτική, πείσθηκε και βλήθηκε να ευχαριστήσει τους πελάτες της.

Φώναξε τη χοντρή γυναίκα της είσόδου και την έβαλε να ψάξει να βρεί τα κοστούμια που ήθελαν οι κύριοι. Γρήγορα βγήκαν από τους σωρούς κυλόττες καρρώ, ξεφτισμένες στο κάτω μέρος, φανέλλες και φουλάρια, γνήσια απάχηκα.

Ο Αύγουστος ήταν ένθουσιασμένος.

— Κοιτάξτε, βαρώνε, έλεγε στον Πούμ-Πούμ, πόσο υπερέχουν τ' αληθινά πράγματα. Να ιδήτε τί εντύπωση θα κάμουν στο χορό μας.

— Όσο για αληθινά, είπε η κυρά-Κορζύ, σας τα εγγυώμαι... Όλοι οι απάχηδες της γειτονιάς είναι πελάτες μου.

Ο Αύγουστος έδωσε ένα πουγγί γεμάτο χρυσά νομίσματα (όλες μαζί τις οικονομίες του!) κι' έριξε δυο-τρία στο τραπέζι.

— Φτάνουν, κυρία;

— Ω, έκαμε εκείνη, είναι πάρα πολλά, κύριε. Να σας δώσω τα ρέστα.

Ο Αύγουστος έκαμ' ένα μεγαλόπρεπο κίνημα:

— Κρατήστε τα! Δεν πέρνω ποτέ πίσω ρέστα. Για μένα, αυτά δεν αξίζουν τον κόπο...

Αυτή τη φορά, η κυρά-Κορζύ είχε κατακτηθεί.

Ήταν βέβαιη πια ότι είχε μπροστά

της αληθινούς άρχοντες.

Ο Αύγουστος είχε πιάσει προστατευτικά από τους ώμους τον πρίγκιπα Μοκκό και, δείχνοντάς τον στην κυρία, είπε:

— Τώρα, κυρία, θα ήθελα να δρίσκω ένα λαμπρό κοστούμι για τον πρίγκιπα. Μά η Ύψηλότης του δεν μπορεί, φυσικά, να ντυθεί απάχης. Χρειάζεται κάτι άλλο πιο ταίριαστό.

— Σάν τί θέλετε να βρούμε;

— Μά ο πρίγκιψ θα ντυθεί άφρικανός βασιλιάς. Τη στολή του την έχει. Λαίπει μόνο η χλαμύδα και το στέμμα. Γιατί έγω θέλω να φορέσει στέμμα στη γιορτή μου.

Η κυρά-Κορζύ έψαξε στους σωρούς, έδωσε μια υπέροχη κατακόκκινη βελουδένια χλαμύδα και την έάπλωσε σε μια καρέκλα.

— Τί λέτε; ρώτησε.

— Υπέροχο! έκαμε ο Αύγουστος.

— Ακριβώς, τι χρειάζεται!

— Πολύ καλό! έκαμε κι' ο Μοκκό.

Η κυρία εξέγησε ότι τη χλαμύδα αυτή την είχε αγοράσει από ένα θέατρο, όπου την χρησιμοποιούσαν όταν έπαιζαν το ρόλο του Ναβουχοδονόσορα.

— Την πέρνουμε, είπε ο Αύγουστος. Τώρα μένει το στέμμα.

— Μά τώχα και το στέμμα.

Γύρισε σε λίγο, κρατώντας πάνω σ' ένα μαξιλαράκι ένα βασιλικό στέμμα με πολύ καλή εργασία.

Ο Αύγουστος το πήρε και τώδειξε στον Πούμ-Πούμ:

— Τί λέτε γι' αυτό, βαρώνε;

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Σ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΡΑΟΣ

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ

Ήταν τόσο αγαπημένες η Βελοαμίνα και η Ριέττα! Είχαν γνωριστεί κάποιον όμορφο καλοκαιριάτικο δειλινό, μια ώρα γλυκειά σά μαγεμένη, που ο ήλιος, αφιόνοντας τις τελευταίες του άχτινες, σκορπάει μ' αυτές κάτι πιο φωτειρό, πιο λαμπερό από άλλοτε. Κι' ενώ γινόνταν ακόμα οι τυπικές συστάσεις, η Βελοαμίνα και η Ριέττα νιώθανε σιγά-σιγά σάν κάτι να τις τραβάει τη μια στην άλλη, σάν κάποιο άορατο και άπακο χέρι να πήρε και των δυο τις ψυχές και να τις έδεσε σφιχτά μέσα σ' έναν άσπαστο κι' αλύγιστο κρίκο. Και μέσα στο θαμπό φως που σκορπίζονταν γύρω τους κείνη την ώρα, κάτι σάν απαλό φύσημα τ' αέρα, κάτι σάν σπίθα και σά φλόγα φάνηκε να ύφωνεται ψηλά. Νάταν άρα γε μια θεϊκιά πνοή που είχε ενώσει τις δυο εκείνες νεανικές ψυχές σε μια ψυχή μεγάλη και φωτεινή;..

Ήταν πάντα μαζί, πάντα αχώριστες από τότε.

Η Βελοαμίνα ήταν η πιο μεγάλη. Μαύρα μαλλιά, παχουλό, ελλύγιστο σωματάκι και μαύρα βχιτιά μάτια. Μά είχαν μιάν ακαθόριστο θολάδα τα μάτια της, έτσι σάν κάποιος πόνος μεγάλος και βαθύς να πέρασε από και και τα θόλωσε και άφησε ύστερα τα σημάδια του. Είχε μάθει τόσο πολλά, είχε ζήσει περισσότερα χρόνια απ' όσα της είχε δώσει η φύση. Μά όλα κείνα που είχε μάθει και είχε ζήσει σά να πέφταν πολύ βαριά στο νεανικό της κεφάλι, και στο μέτωπό της—που το σκεπάζαν απλά μερικά μπουκλωτά μαλλάκια—είχαν χαραχτεί—ποιός ξέρει από πότε!—μερικές ρυτίδες που κάποτε-κάποτε γινόνταν τόσο βχιτιές σά νάταν γριούλα. Σοβαρή και ψυχραιμη πάντα, δεν την τρόμαζε τίποτα, τάχε μάθει όλα, αντίκριζε τη ζωή θαρρετά και ήρεμα.

Η Ριέττα ήταν η πιο μικρή—τρία χρόνια μικρότερη. Ω, δεν ήταν μεγάλη ή διαφορά στα χρόνια, μά ήταν μεγάλη ή διαφορά στη ζωή τους. Η Ριέττα ήταν όλοτελα διαφορετική. Ψηλή και λεπτούλα, με δυο μαύρα ματάκια γλυκά και έκφραστικά που μέσα τους θα μπορούσε να διακρίνει κανείς έναν ολόκληρο ψυχικό κόσμο. Μά μέσα στο λεπτό εκείνο πιασματάκι κρυβόταν μια καρδιά μεγάλη και απέραντη, μια καρδούλα ευαίσθητη σάν το πουλιό.

Ήταν μιά άδολη μικρούλα, ολότελα άπειρη, που ήξερε τόσο λίγα!

Η Βελοαμίνα είχε μια περιεργη, μιά άγγελικιά επίδραση στη Ριέττα.

Ήρεμα πάντα, με μιά γλυκειά καλοσύνη, τη συμβόλευε, τη μάθαινε εκείνο που έπρεπε να ξέρει. Της μάθαινε απλά, — χωρίς να παίρνει ούτε πόζα ούτε ύφος δασκάλου, — τάπιδ καλά, τάπιδ όμορφα, τάπιδ θαυμαστά έργα. Τά λόγια της είχαν κάποτε τόσο βαθεία, τόσο μεγάλη ουσία, είχαν τόση λογική και φρόνηση, που η Ριέττα σάστιζε και της γεννιόταν ή άπορία πώς αυτό το πλάσμα που της μιλούσε δεν είχε άσπρα μαλλιά.

Ήταν μιά ψυχή * * * μεγάλη και θαυμαστή η Βελοαμίνα. Ζούσε τόσο απλά και ταπεινά, τόσο ήρεμα, που μπορούσε να τά χάσει κανείς βλέποντας αυτό το νέο κορίτσι να μη ζητά τίποτα για τον έαυτό του, να μη ποθεί τίποτα, να μη την κυριεύει ούτε ίχνος φιλαρέσκειας, να κάνει μόνο πάντα, τι θα ώφελοσε και θα ευχαριστασε τους άλλους, και να θυσιάζει γι' αυτούς κάθε της διασκέδαση, κάθε της ευχαρίστηση. Καμμιά φορά η Ριέττα, όταν καθόταν μελαγχολική και ρέμβιζε, συλλογιόταν πώς ή ιστορία έχει γράψει πολλές ήρωίδες που, καθαλλάρισες ρίχτηκαν γενναία σε μιά μάχη, έπεσαν και θυσιάστηκαν για μιά στιγμή—μά για καίνες που θυσιάζονται κάθε μέρα, που θυσιάζουν δλη τη χαρά που τους δωρίζει η νιότη, δεν έγραψε ποτέ ή ιστορία. Κείνες μένουν άφανείς και άσημαντες μέσ' στη ζωή. Και η Ριέττα ρωτούσε και ξαναρωτούσε τον έαυτό της αν αυτό τους είναι και πολύ λυπηρό.

Της είχε μιά μεγάλη, μιά άπεριόριστη λατρεία της Βελοαμίνας. Την αγαπούσε και τη λάτρευε σά μιά μεγάλη αδερφούλα και τη σεβόταν σά μιά μανούλα γλυκειά και στοργική, που την έχει κανείς σά φιληνάδα και της λέει όλα του τα μυστικά, όλες τις πονεμένες και τις χαρούμενες στιγμές του.

Κάποτε-κάποτε * * * Ριέττα, όταν την πίκραιναν, όταν σκληρές απογοήτεψες πλήγωναν την ευαίσθητη καρδιά της, πήγαινε συντριμμένη σ' εκείνην, έγερνε πάνω της το πονεμένο της κεφάλι και άφηνε να ξεσπάει το κλάμμα που την έπνιγε. Και τότε η μεγάλη της χάρηδεβε απλά και στοργικά το κεφάλι, έμενε λίγες στιγμές σιωπηλή για να διώξει τη συγκίνηση που την πνίξε, και έπειτα της έξηγούσε χαμογελώντας πώς δεν είναι και τόσο δυστυχισμένη, της έλεγε τί πίκρες θαύρει ακόμα στη ζωή κι' έτσι απλά και ήρεμα παρηγορούσε με τά σοφά της λόγια την ευαίσθητη μικρούλα της.

Η Βελοαμίνα ήταν τό στήριγμά της και η παρηγοριά της.

Όταν καμμιά φορά η Ριέττα, που έδειχνε κάποτε σημεία ανταρσίας και δεν ήθελε να νανχτεί μερικές πιέσεις που της έκαναν στο σπίτι της, γαίνει και της έλεγε κάπως πεισματωμένα τις τρέλες που έκανε, εκείνη τη μάλωνα, φαινόταν κιόλας πώς άγριεύει—μά η μικρή μάντευε πίσω απ' αυτήν τη φαινομενική αυστηρότητα μιάν απέραντη τρυφερότητα και στοργή. Ήταν τόσο καλή, και σά μαλώματά της ακόμα ήταν τόσο άγγελική!

(Ακολουθεί)

Μ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΝΕΗ ΘΡΥΨΗΛΗ

Τόν πραγματικό προορισμό μερικών μελών του σώματος τόν βλέπει κανείς σταντικείμενα της βιοτεχνίας. Π. χ. ταυτιά: τά βάζουν στα κανάτια, για να τά πιάνουν απ' αυτά.

* *

Από την τρύπα που ανοίγει μιά καταστροφή, από την ίδια φυτρώνει κάποτε μιά έλπίδα.

* *

Ότι ή φίλια και τό φιλή είναι της ίδιας ρίζας τό λέει και τό Λαεϊκό. Τό επικυρώνει όμως κι' ή Ιστορία με τό φιλή του Ιούδα.

Δ. Γρ. Κ.

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΔΗΣΤΑΡΧΟΣ

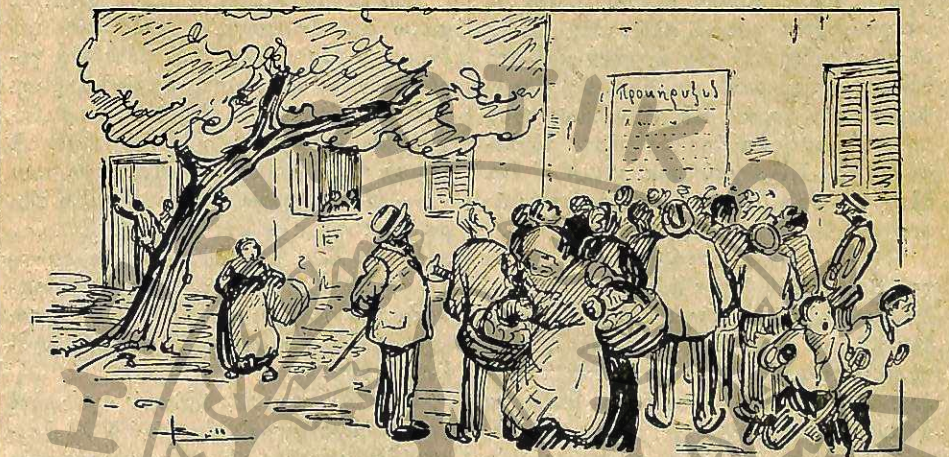
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΛΕ΄

Αλήθεια, αυτό ήταν ανεξήγητο. Αλλά δεν είχαν καιρό να καθήσουν τώρα να τό εξηγήσουν. Τό πιο βιαστικό ήταν να πάρουν τά μέτρα τους για να «έξοντώσουν» αυτή τη συμμορία που φοβέριζε τόν τόπο.

Ο κ. Αστυνόμος καταλάβαινε πώς μόνος του, με δέκα χωροφύλακες που είχε, δεν μπορούσε να τά βγάλει πέρα. Έπρεπε να ξεσηκώσει όλες τις άσχες κι' όλες τις δυνάμεις. Κι' άμέσως μίλησε στον κ. Δήμαρχο, στον κ. Έπαρχο, στον κ. Φρούραρχο και στον κ. Ταμία, πώς ήταν πολύ μεγάλη άνάγκη να ιδωθούν και να συσχεφθούν.

Η συνεδρίαση αυτή άποφασίσθηκε να γίνει στο Δημαρχείο που, καθώς είπαμε, ήταν δίπλα στην Αστυνομία. Παρακάλεσαν και τόν κ. Καράνικα να παρευρεθίη κι' είπαν στους άλλους, — τόν κ. Μάνθο, τόν κ. Φώτη, κλπ.— να μη φύγουν, γιατί μπορούσε να τους χρειασθούν κι' αυτούς...

Στό άναμεταξύ, ο κ. Αστυνόμος έβγαλε προκήρυξη: Να κλείσουν όλα τά μαγαζιά. Να κλειθούν τά γυναικόπαιδα στα σπίτια τους. Και να μη συγώση κανείς κατά τό λόφο του Προφήτ' Ηλία και τά περίχωρα, γιατί έτοχε τόν κίνδυνο να αιχμαλωτισθί από ληστές!!!

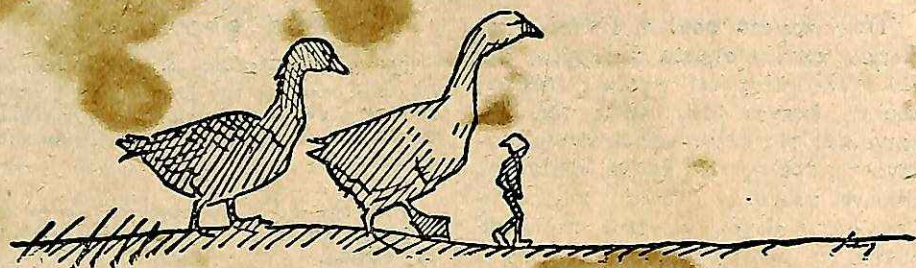
Είχε βραδυάσει πια για καλά. Και μπορείτε να φαντασθίτε τό φόβο και τόν τρόμο της μικρής πόλης όταν άκούσθηκε τό και τό. Άμέσως τά μαγαζιά έκλεισαν. Κι' όχι μόνο οι γυναίκες και τά παιδιά, παρ' ότι πολλοί μεγάλοι κλείσθηκαν στα σπίτια τους κι' έσβυσαν μάλιστα και τά φώτα.

Από τόπνογμα είχε διαδοθεί πώς χάθηκαν δυο-τρία παιδιά. Οι κάτοικοι όμως δεν φανταζόνταν πώς τά είχαν κλέψει ληστές. Κι' άξαφνα νάκούνε πώς μιά μεγάλη ληστοσυμμορία ήταν εκεί, άπάνω απ' τά κεφάλια τους, και πώς από στιγμή σε στιγμή κινδύνευαν να ιδούν ληστές και μέσ' στα σπίτια τους!

Όλοι, απ' τά σκοτεινά παράθυρα, κοίταζαν κατά τόν Προφήτ' Ηλία, — όπου όμως δεν έβλεπαν τίποτα, — κι' άκούγαν με άνατριχίλα τις σάλπιγγες τών άστυνομικών και τις καμπάνες τών εκκλησιών, που διαλαλούσαν σ' όλη την πόλη τόν φοβερό κίνδυνο...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νορμάλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Ο Νίλς βρέθηκε σ' ένα λειβάδι, όπου οι άνεμώνες ήταν τόσο ψηλές, ώστε το εφθάναν ως το σαγόνι του. Έξαφνα έννοιωσε ότι κάποιος τον άρπαξε από πίσω και θέλησε να τον σηκώσει ψηλά. Έστριψε γρήγορα πίσω το κεφάλι του και είδε ότι μία καρακάξα τον είχε άρπάξει απ' το γιακά. Προσπάθησε να έλευθερωθώ, αλλά προτού να το κατορθώσει μία άλλη καρακάξα τον έδάγκασε δυνατά στο πόδι του και τον τράβηξε ώστε να πέσει χάμω. «Αν ο Νίλς φώναζε εκείνη τη στιγμή ζητώντας βοήθεια, ο χήνος θα κατόρθωνε να τον έλευθερώσει, αλλά ο μικρός σκέφθηκε ότι με δυο παληοκαρακάξες μπορούσε να τ'α βγάλει πέρα μοναχός του. Άρχισε να χτυπιέται και να κλωτσάει, αλλά οι καρακάξες δεν τον άφηναν και στο τέλος κατάφεραν να τον σηκώσουν ψηλά στον άερα. Πέταξαν όμως τόσο όρμητικά κι' άπρόσεκτα ώστε το κεφάλι του Νίλς χτύπησε πάνω σ' ένα δένδρο. Όλα μαύρισαν μπρος στα μάτια του κι' έχασε τις αισθήσεις του.

Όταν ο Νίλς ξανάνοιξε τα μάτια του βρισκόταν ψηλά πάνω από τη γη. Συνήρχετο πολύ σιγά και στην αρχή δεν ήξερε ούτε πού βρισκόταν, ούτε τί έβλεπε μπροστά του. Όταν κοίταξε προς τα κάτω είδε ότι ή θάλασσα ήταν πίσω του και ότι τώρα πιά πετούσαν προς το έσωτερικό της χώρας. Στο ζαλισμένο μυαλό του άρχισαν να γεννιούνται ένα σωρό άπορίες. Γιατί δεν βρισκόταν καθισμένος άπάνω στη ράχη του άσπρου χήνου; Τι ήταν αυτό το μαύρο κοπάδι που πετούσε γύρω του; Γιατί πετούσε έτσι κρεμασμένος που κόντευε να πέσει;

Έξαφνα όλα ξεκαθάρισαν μέσ' στο μυαλό του. Θυμήθηκε ότι τον είχαν άρπάξει δυο καρακάξες. Ο άσπρος χήνος βρισκόταν ακόμη κοντά στην άμμουδιά και τον περίμεναν κι' οι άγριοι χήνες για να ξεκινήσουν σήμερα για το Όστγκατταντ. Ο ίδιος όμως τώρα πήγαινε έτελώς άντιθετα. Τραβούσε νοτιοδυτικά. Αυτό το κατάλαβε γιατί είχε τον ήλιο που άρχιζε νάνα-

τέλει πίσω στη ράχη του. Τραβούσε προς το έσωτερικό του Σμαϊλαντ.

Τι θα γίνει ο άσπρος χήνος μου τώρα που δεν θα είμαι πιά έγώ εκεί για να τον κοιτάζω; σκέφθηκε ο Νίλς.

Άρχισε να φωνάζει στις καρακάξες να τον γυρίσουν πίσω στις άγριοι χήνες. Για τον έαυτό του δεν άνησυχούσε γιατί ένόμιζε ότι οι καρακάξες τον είχαν κλέψει από παλληκαρυσή μονάχα.

Οι καρακάξες όμως δεν έκαναν τί, τί τους είπε ο Νίλς, αλλά άπεναντίας έξακολουθούσαν το δρόμο τους πετώντας όσο μπορούσαν γρηγορώτερα. Έστερα από λίγο όμως, μία απ' αυτές χτύπησε τα φτερά της κατά τέτοιο τρόπο, που στις καρακάξες σημαίνει: «Προσοχή! Κίνδυνος!» Άμέσως έλές χώθηκαν μέσα σ' ένα δάσος από σμηύδες και τρύπωσαν μέσα στα θεώρατα κλαδιά των δένδρων.

Σάν έφθασαν εκεί, άφησαν τον Νίλς κάτω από ένα μεγάλο δένδρο και τον έκρυψαν τόσο καλά, που ούτε ένα γεράκι δεν θα μπορούσε να τον διακρίνει.

Γύρω-γύρω από τον Νίλς παρατάχθηκαν δεκαπέντε καρακάξες με τα ράμφη τους γυρισμένα καταπάνω του.

— Θα μ'απορέσω ίσως να μάθω τώρα γιατί με κλέψατε; είπε ο Νίλς.

Αλλά δεν πρόφθασε να τελειώσει τη φράση του όταν μία μεγάλη καρακάξα του σφύριξε μέσα στο πρόσωπο.

— Σώπα. Γιατί άλλοιώς σου βγάλω τα μάτια.

Και τ'όλεγε στα σοβαρά; γι' αυτό δεν όπρηχε άμφοβία. Ο Νίλς λοιπόν δεν μπόρεσε να κάνει τίποτε άλλο παρ'α να όπακούσει. Χωρίς να βγάλει λέξη καθόταν και κοίταζε τις καρακάξες κι' οι καρακάξες πάλι κοίταζαν αυτόν.

Όσο περισσότερο τις κοίταζε, τόσο λιγότερο του άρεσαν. Η φτερωσιά τους ήταν φοβερά βρώμικη και έντελώς άγυάλιστη, σαν να μ'ή ξηραίν οι καρακάξες τί θα πή λουτρό και τί θα πή καθαριότητα. Στα πόδια τους και στα νύχια τους ήταν κολλημένο ξερό χώμα και στα ράμφη τους μπορούσε κανείς να διακρίνει άπομεινάκια από φαγιά. Ήταν άλλου είδους πουλιά άπό τις άγριοι χήνες, αυτό το έβλεπε καθαρά ο Νίλς. Ή έφρασή τους ήταν σκληρή, αυθάδικη και άχόρταγη

δπως ταιριάζει νάναί σε κλέφτες και άλήτες.

— Καλέ, σε τί ληστιάδες έπεσα! συλλογίστηκε ο Νίλς.

Τήν ίδια στιγμή όμως άκουσε τις φωνές από τις άγριοι χήνες: «Πού είσαι; Έδώ είμαι.»

Κατάλαβε ότι ή Άκκα και οι άλλες έψαχναν να τον βρουν, αλλά προτού προφτάσει να τους άπαντήσει, ή μεγάλη καρακάξα, που έμοιαζε σαν άρχηγός των άλλων, του σφύριξε στ' αυτό:

— Σκέψου τα μάτια σου.

Κι' ο Νίλς δεν μπόρεσε να κάνει τίποτε άλλο παρ'α να σωπάσει.

Οι άγριοι χήνες δεν φαντάζονταν ποτέ ότι ο Νίλς μπορούσε να βρισκείται τόσο κοντά τους. Κατά τύχη είχαν περάσει πάνω από κείνο το δάσος, γιατί ο Νίλς τις άκουσε κ'άνα-δυο φορές ακόμη να φωνάζουν κι' έπειτα πιά δεν τις ξανάκουσε.

— Πρέπει να βοηθήσεις μόνος σου τον έαυτό σου, Νίλς Χόλγκερσον, είπε με το νού του. Τώρα πρέπει να δείξης αν έμαθες τίποτε τόσο καιρό που ζής με τα ζ'φα.

Έστερα από λίγο οι καρακάξες έδειξαν πως ήθελαν να ξεκινήσουν. Είχαν χωρίς άλλο σκοπό να πάρουν μαζί τους και τον Νίλς και μάλιστα με τον ίδιο τρόπο όπως πριν, δηλαδή κρατώντας τον ή μία από τον γιακά κι' ή άλλη απ' την κάλτσα. Αλλά τότε ο Νίλς τους είπε:

— Δεν έχει καμμιά από σας τόσο δύναμη ώστε να μ'απορή να με κρατήσει στη ράχη της; Με έχετε τόσο πολύ ταλαιπωρήσει που είμαι έντελώς ζαλισμένος. Αφήστε με τώρα να πάω καθάλλα και δεν θα πέσω κάτω, αυτό σας το όπόσχομαι.

— Και νομίζεις πως μ'ας νοιάζει αν θα είσαι βολικά ή όχι; είπε ο άρχηγός.

Τότε όμως προχώρησε ή μεγαλύτερη από όλες τις καρακάξες, που είχε ένα άσπρο φτερό στη φτερούγα της και είπε στην άλλη:

— Θα ήτανε για όλους μας καλύτερο, Άνεμόγοργη, να μ'ή κακοπάθαινε ο μικρός όσπου να φτάσουμε. Γι' αυτό έγώ θα δοκιμάσω να τον κρατήσω στη ράχη μου.

— Αν μ'απορείς να το κάνεις αυτό, Κούτα, έγώ δεν σ' έμποδίζω, είπε ή Άνεμόγοργη. Μονάχα πρόσεξε μ'ή τον χάσης.

Ο Νίλς ήταν κατευχαριστημένος γιατί έβλεπε πως τα πράγματα πήγαιναν καλύτερα απ' ό,τι φανταζόταν.

— Δεν πρέπει να χάνω το κουράγιο μου, συλλογίστηκε, γιατί μ'ή έκλεψαν. Έγώ θα τους ξεγελάσω γρήγορα.

(Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΑΗ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Ά!.. του τόχατε πει;

— Έννοείται! Όταν σ'ή ζητησε, το πρώτο που του είπα, ήταν αυτό.

— Και δεν του έκαμε καμμιάν έντύπωση;..

— Τι έντύπωση ήθελες να του κάνω; Έκεινος άγαπούσε σένα, τη Σεσίλη. Κι' έπαφες να είσαι σύ, ή ίδια, ή Σεσίλη, έπειδή έμαθε;.. Όχι, χρυσή μου, δεν τον έννοιασε καθόλου. Κι' ήμουν τόσο βέβαιος πως δεν θα τον έννοιαζε...

— Γιατί του τόπατε λοιπόν;

— Για να το ξέρη και να προσέχη να μ'ήν το μάθης. Γιατ'ήξερα, βλέπεις, πως σένα θα σ' έννοιαζε... Έ, τώρα τόμαβες από ξένους, από έχθρούς...

— Ω, παππού!.. Μα τώρα... τώρα δεν με νοιάζει και μένα, αφού δεν έννοιασε τον Τζάκ!..

— Άλήθεια μού λές;..

— Σού όρκίζομαι! Έγώ λυπήθηκα μόνο έπειδή ένόμισα πως δεν μπορούσα να πάρω τον Τζάκ. Μ'αφού μού λέτε σεις... Θέ μου! Κι' όσο συλλογιέμαι το κακό που του έκαμα... άδικα! Πόσο θα όπέφερε!..

— Και πόσο θα όποφέρη!..

— Ο καϊμένος μου ό Τζάκ!..

Κι' ή Σεσίλη άρχισε πάλι να κλαίη.

— Τι να σού κάμω, αφού τον έδιωξες χωρίς... να μού π'ής έμένα την αίτια;.. Άν μούλεγες...

— Τι κάνει, παππού; ρώτησε μέσ' στα κλάματα ή Σεσίλη. Έμαθες τίποτα;

— Πού να μάθω;.. Δεν θάρχόταν βέβαια να μού π'ή...

— Άλήθεια... τώρα πιά δεν μ'απορεί να ξανάρθη;..

— Κι' αφού αυτός δεν μ'απορεί να ξανάρθη... θέλεις να πάμε να τον βρούμε μετς;

Άμέσως ή Σεσίλη έπαψε τα κλάματα.

— Να, παππού! φώναξε, να!

— Θέλεις;..

— Άκοὺς εκεί!

Έστερα από λίγες ώρες, ο κ. Ριβάλ κι' ή έγγονή του ξεκινούσαν για το Παρίσι.

Μόλις είχαν φύγει, ένας άνθρωπος κατ'ιδρωμένος, φορτωμένος μ' ένα μεγάλο πανέρι, σταματούσε απέξω από το σπίτι τους. Κοίταξε την πράσινη πορτούλα και συλλάβισε με κόπο στη χάλκινη πλακίτσα τις λέξεις «κώδων νυκτός».

— Έδώ είναι! είπε.

Και χτύπησε σκουπίζοντας το μέτωπό του.

Η μικρή όπρητρια άνοιξε μ'ή άμα

είδε πως ήταν ένας από τους έπίφοβους εκείνους γυρολόγους της έξοχης, ξανάκλεισε άμέσως το πορτόφυλλο, άφίνοντας μόνο μια μικρή χαραμάδα:

— Τι θέλεις;

— Τον κύριο γιατρό.

— Δεν είν' εδώ.

— Το κορίτσι του;

— Ούτε.

— Πότε θα γυρίσουν;

— Δεν ξέρω.

Κι' ή μικρή, άπότομα, έκλεισε όλωςδιό-

«Με τί στόμφο, με τί χειρονομίες...» (Σελ. 309, στ. γ')

που «θα τον άφιναν έτσι να πεθάνη», ήταν ό Τζάκ...

Γ.

Στο Νοσοκομείο της Παναγίας

Το βράδυ εκείνο, οι Νταρζαντόν είχαν μεγάλη φιλολογική συγκέντρωση. Όλοι οι Ρατέδες ήταν πάλι μαζεμένοι στα γραφεία του λαθρόβιου περιοδικού, στο ίδιο πάντα παλιόσπιτο της προκυμίας των Αύγουστίνων, κοντά στο Ίνστιτούτο. Κι' ή γιορτή γινόταν προς τιμή της Ίδας που είχε συμπεριλιωθεί με τον άντρα της. Για την περίπτωση αυτή μάλιστα ό ποιητής είχε γράψει ένα μεγάλο, πολύ συγκινητικό ποίημα, που θέλησε να το άπαγγείλη μπροστά σ' όλους τους φίλους του. Κι' ή Ίδα, για να τ'ακούσει, — αν και τ'ήξερε κίόλα απέξω, γιατί αυτή τ'ήξε-

αντιγράφει δυο τρεις φορές, — είχε βάλει την πιό όμορφη τουαλέττα της.

Η «Μελλοντική Έπιθεώρησης» βρισκόταν στα τελευταία της. Κάθε φορά μίκραινε το σχήμα της και δεν έδβαινε πιά παρ'α κατά διαστήματα μεγάλα κι' άταχτα. Ο Νταρζαντόν είχε φάει όλη του σχεδόν την περιουσία.

Ήταν όμως πάντα ό ίδιος κι' έννοούσε να κάνει πάντα την ίδια ζωή. Από τον καιρό μάλιστα που γύρισε στο σπίτι του ή Ίδα, ξανάρχισε και τις φιλολογικές συγκεντρώσεις, που με το ταξίδι του, την άρρώστεια του και την άπουσία της γυναίκας του, είχαν διακοπεί κάμποσο καιρό.

Εκείνο το βράδυ ήταν εξαιρετικά χαρούμενος, καλόδολος κι' έπιδειχτικός. Μπορούμε να πούμε πως θριάμβευε. Αλλά πιό ευτυχισμένη ακόμα ήταν ή Ίδα. Δεν έχόρτανε να βλέπη «έτσι καλά» τον αγαπημένο της Ποιητή και θυμόταν την πρώτη βραδιά που τον γνώρισε στο Μορονβάλ. Άλλωστε τα ίδια πρόσωπα την περιστοίχιζαν: ό κρεόλος με το κατά-

λου την πόρτα. — Θέ μου, Θέ μου!.. Έκαμε τότε ό γυρολόγος μέβρα-χνη φωνή. Έτσι λοιπόν θα τον άφήσουν ν' άπεθάνη;..

Κι' άπόμεινε κει στη μέση του δρόμου, μ'ή ξερώντας πού να πάη και τί να κάμει.

Κι' άπόμεινε κει στη μέση του δρόμου, μ'ή ξερώντας πού να πάη και τί να κάμει.

— Ήταν ό Μπελζαίρ.

Κι' εκείνος ήθελε να μ'ήν το μάθης. Γιατ'ήξερα, βλέπεις, πως σένα θα σ' έννοιαζε... Έ, τώρα τόμαβες από ξένους, από έχθρούς...

— Ω, παππού!.. Μα τώρα... τώρα δεν με νοιάζει και μένα, αφού δεν έννοιασε τον Τζάκ!..

— Άλήθεια μού λές;..

— Σού όρκίζομαι! Έγώ λυπήθηκα μόνο έπειδή ένόμισα πως δεν μπορούσα να πάρω τον Τζάκ. Μ'αφού μού λέτε σεις... Θέ μου! Κι' όσο συλλογιέμαι το κακό που του έκαμα... άδικα! Πόσο θα όπέφερε!..

— Και πόσο θα όποφέρη!..

— Ο καϊμένος μου ό Τζάκ!..

Κι' ή Σεσίλη άρχισε πάλι να κλαίη.

— Τι να σού κάμω, αφού τον έδιωξες χωρίς... να μού π'ής έμένα την αίτια;.. Άν μούλεγες...

— Τι κάνει, παππού; ρώτησε μέσ' στα κλάματα ή Σεσίλη. Έμαθες τίποτα;

— Πού να μάθω;.. Δεν θάρχόταν βέβαια να μού π'ή...

— Άλήθεια... τώρα πιά δεν μ'απορεί να ξανάρθη;..

— Κι' αφού αυτός δεν μ'απορεί να ξανάρθη... θέλεις να πάμε να τον βρούμε μετς;

Άμέσως ή Σεσίλη έπαψε τα κλάματα.

— Να, παππού! φώναξε, να!

— Θέλεις;..

— Άκοὺς εκεί!

Έστερα από λίγες ώρες, ο κ. Ριβάλ κι' ή έγγονή του ξεκινούσαν για το Παρίσι.

Μόλις είχαν φύγει, ένας άνθρωπος κατ'ιδρωμένος, φορτωμένος μ' ένα μεγάλο πανέρι, σταματούσε απέξω από το σπίτι τους. Κοίταξε την πράσινη πορτούλα και συλλάβισε με κόπο στη χάλκινη πλακίτσα τις λέξεις «κώδων νυκτός».

— Έδώ είναι! είπε.

Και χτύπησε σκουπίζοντας το μέτωπό του.

Η μικρή όπρητρια άνοιξε μ'ή άμα

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 233 Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 30 Σεπτεμβρίου.)

301. Δεξιόγριφος

Κάθε πολέμου ἔκβασις
Τὸ πρῶτόν μου εὐτυχής·
Κάθε πολίτης τῆλλο μου
Στὸ Κράτος τὸ πληρώνει·
Καὶ στὸ κλεινὸ Βυζάντιον
Μεγάλῃς ἐποχῇς
Γενναῖον Αὐτοκράτορα
Τ' ὄλο μου φανερώνει.

Κρητικόπουλο

302. Στοιχειόγριφος

Μοῦ ἤλθε αὐτοῦ τοῦ κουτεντέ
Νὰ κόψω τὸ κεφάλι
Χωρὶς καμμιάν εὐδύνῃ·
Μὲ μόλις τοῦ τὸ ἔκοπα,
Πρὸς ἐκπλήξῃ μεγάλην,
Γερὴ κλωτσιὰ μοῦ δίνει.

Μονάκριβη

303. Μεταγραμματισμός

Ὅλοι θαυμάζουν ὅταν παίξῃ
Καὶ τὴν καταχειροκροτοῦν·
Μ' ἂν τῆς ἀλλάξῃς ἓνα γράμμα,
Οἱ μέλισσες τὴν ἀποχτοῦν.

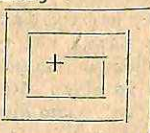
Φιλόσεφν

304. Δημιῶδες Αἵνιγμα

Ἡ κοιλιὰ μου εἶναι λίμνη,
Τὸ κεφάλι μου καμίνι.
Μὲ τραβᾷ καὶ ρουχαλίζω
Καὶ καπνίζω καὶ μυρίζω.

Γαζία

305. Ἑλιξ

Κάθε γραμμὴ τοῦ σχήματος
εἶναι μία λέξις. Θάντικασταθοῦν
ὁ σταυρὸς καὶ οἱ ἀστερίσκοι διὰ
γραμμάτων ὥστε θαναγωνισθοῦν,
ἀπὸ τὸν σταυρὸν, αἱ ἐξῆς ἔνδε-
κα λέξεις:

Πρόθεσις, σύνδεσμος, συμπε-
ρασματικόν, πρόθεσις, μυθικὸν
πλοῖον, μέλος τοῦ σώματος, ἀρ-
χαία περσικὴ πόλις, θεὰ, ποτα-
μὸς ἑλληνικός, πόλις πελοποννη-
σιακὴ, βασιλεὺς τῆς Γαλιλαίας.
(Νέον σῆμα)

Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγι

306. Κρυπτογραφικὸν

123425678 = Ἀρχ. στρατηγ.
245325 = Κράτος
35125 = Πόλις
45358 = Ἐπίθετον
5678 = Σκοτεινόν
65325 = Ἄνθος
7328 = Ἑλλ. ἐπαρχία
871525 = Ἐμβλημα

Ἀμφιτρίτη

307. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

Στὸ τραῖνο.
— Παπού! γιαγιά! Νίτσα!
κοιτάξτε τί ὁρατὰ πού φαίνεται
ἀπὸ δῶ!

— Μὰ τί πόλις εἶναι αὕτη;
— Σὰς τὴν εἶπα.

Νικόλαος Τόσκας

308-312. Μαγικὸν Γράμμα

Γῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι-
ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
πόρος, ψωμᾶς, ἀδάμας, Πά-
ρος, ἱερός.

Ἀσώτης

313. Γρίφος

μὼν μὼν μὼν Ἔως
μὼν ὠσθ' μὼν μὼν
μὼν μὼν
Χαράλαμπος Α. Σπυρόπουλος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

314. Metagrarame

Je sers pour les oiseaux.
Changez sept fois ma tête:
Fleuve d' Espagne.
Navigateur Français.
Un sport aquatique.
Un valet royal.
Pasteur l'a gueri.
Le contraire de fou.
Un titre de garantie.

Θαῖς

315. Sans Voyelles

prs - l - pl - l - b - tmps
Πόδες τῶν Γραμμάτων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 20

29). Νίσυρος (νι, Σύρος.)—291.

Λεπτά-ἑπτά.—292. Ἀρίων-ᾠρί-
ων.—293. Τὸ γαίμαμα Ω.—294.

ΑΘΗΝΑΙ 295. 5×2-8×9:6

ΕΥ 3=0.—296. ΘΗ-

ΑΓΓΛΙΑ ΣΕΥΣ (ΘΗρα, Περ-

ΝΗ ΩΝ ΣΕΥΣ.)—297. Ἀ-

ΩΡ ΝΑ ΣΕΥΣ.)—298. Οὐδὲν γλυ-

στα τὰ τῆς τύχης.

Σ Ο 298. Οὐδὲν γλυ-

κύτερον τῆς πατρίδος, (οὐδ' ἐν γλ.,

οἶκοι τ' ἔρῳν, τ' εἰς πατ, ρ' εἰ-

δος.)—299. Viscère (vis, Cere.)—

30. Le chevalier sur sa mou-

ture.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοὺς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ ἑσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος
τοῦ ἑξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης,
(μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 καὶ
12).

Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθι-
στόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24
εἰκόνας) δρ. 17,50 (5,50 καὶ 7,50)

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπερι-
φορᾶς, δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου, (μὲ
20 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9).

Μὰ φορὰ καὶ ἔταν καιρὸ,
Δημοτικὰ Παραμῦθια, Τόμος
Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρ-
σοῦλη. Ἀδετο δρ. 40. Δεμένο
δρ. 45 (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξε-
νοπούλου, δι' ἐσῳτὰς Σχολείων
καὶ Οἰκονομῶν, Α' Τόμος
δρ. 15. (5,50 καὶ 7,50). Β'
Τόμος δρ. 15. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 τομῆ-
δια. Β' καὶ Γ') ἑκάστον δρ. 2,50.
(1,50 καὶ 3).

Πρόξας δὲ Νίκου, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρετοπώλης, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9,50).

Υπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φῶτης, ἑμμετρον διήγημα
δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

Τὸ πρῶτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέω-
σις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλᾶ
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μὲ παχὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
μὲ κεφαλαία δρ. 1.

Ὁ χαριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΚΖ' — 713]

ΚΥΡΙΑ ΓΑΜΙΣ, καθηγήτρια τῆς Γαλλικῆς,
παράδιδει μαθήματα. Μέθοδος ἀρίστη,
ἐκμάθησις ἀσφαλὴς καὶ σύντομος. Τίμη
λογικὴ. Συνιστάται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν.
Πιπίνου 5-Β, (Στάσις Ἀγγελοπούλου).

[ΚΖ' — 714]

Σ ΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑΡΙΑ
1. Σφιγξ (Μάσκα) Μπεμπέκα 12-13 ἐ-
τῶν μὲ κοντὰ καλτσάκια, ἐξυπνότητι. Πα-
ραβρεῖται στὴν Πορτάρια μὲ τὴν ἐξαδέλφη
τῆς Σ... καὶ τὴν συνοδεύει τακτικὰ στὸ
τένισ, (Ἐπετα συνεχῆ).

[ΚΖ' — 715]

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΡΟΥΣΣΕΑΡΗΣ μὲ τὴν
εὐκαιρίαν τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἀριθ-
μοῦ ἑκατὸ τῶν Μ. Μουσικῶν του, εὐχαρι-
στεῖ θερμῶτα τὰ 50 ἀγαπητὰ Διαπλάσ-
τουλα καὶ τὴν 50 ἀγαπητὴ Διαπλάστούλη
ποῦ τὸν χάρισαν τὸ ἀπαράμιλλο αὐτὸ μου-

κετάκι τῶν ἑκατὸ ποικιλοχρόμων λουλου-
διῶν—τόσο πολυτίμη ἀνάμνησι τῶν γλυ-
κῶν καὶ ἀλημονήτων διαπλάστικῶν παι-
δικῶν μας χρόνων.—(Ὅσοι ἐμείναν μπο-
ροῦν νὰ τοῦ στείλουν).

[ΚΖ' — 716]

Λευκὴ Γαρδένια, Ἰνδιάννα, Ἀγν.,
Γιού-Γιού, Ἰσχυρόντα, Χανουμά-
κι καὶ λοιποὶ, ἀνταλλάσσομε τετραδικαῖα;
Ἀλληγοροφῶμε; Γράψατε: Ε. Π., Γαρ-
σοῦ 18, Ἀθήνας, ΣΑΤΑΝΑΣ.

[ΚΖ' — 717]

Προκηρύσσομε διαγωνισμὸν Μ. Μουσικῶν.
Προθεσμία μηνιαία. Συμμετοχὴ δι-
δραχμῶν. Βραβεῖα δύο ἐκλεκτὰ. Συμπερι-
λαμβάνονται καὶ οἱ στείλαντες εἰς διπλό-
σον συμμετοχὴν καὶ στείλουν 2 δραχμὰς.
Δ/σις: Οἶκία Νικολαΐδου, Πορτάρια (Βό-
λου). Σφιγξ (Μάσκα)

[ΚΖ' — 718]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΡΑΤΩΝ»
ΕΚΔΟΓΑΙ
Πρόεδρος: ΚΟΜΗΣ ΔΕ ΛΑΡΟΣ
Ἀντιπρόεδρος: ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ
Γραμματεῖς: ΡΟΥΠΕΡΤ ΔΕ ΒΡΙΕΖΑΚ

[ΚΖ' — 719]

Διαγωνισμὸν: ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΔΕ ΒΟΥΣΙΕ
Δημοφιλιότητος: ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ
Ἀποκαλύψαν: ΚΟΜΗ ΔΕ ΛΑΡΟΣ
Ἀντιπροσωπεῖν: ΡΟΥΠΕΡΤ ΔΕ ΒΡΙΕΖΑΚ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
Ἐνεκα τοῦ ὀλίγου ἀπαντήσεων βρα-
βεύονται:
Β' Βραβεῖον: ΟΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ
Α' Βραβεῖον: ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΝΟΞΙΟΣ»
Ε' Βραβεῖον: ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΡΑΠΟΛΑ» (Μο-
ρεῖ 1 δίκαιον).

Οἱ βραβευθέντες θὰ στείλουν ταχ/μικὰ.
Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤΩΝ
Α') Καλλιτεχνικῶν, Β') Τοπικῶν, Γ') Γε-
λοιογραφικῶν, Δ') Κινηματογραφικῶν.—
Βραβεῖα πρωτοφανέστατα. Προθεσμία
45ῆμερος. Συμμετοχὴ ἑκάστου εἶδους
τρίδραχμους. Περιμνημον, Σύλλογοι, Δια-
πλάστούλα-ες.

Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν: ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΔΕ ΒΟΥΣΙΕ
Γενικὴ Δ/σις: Γεωργ. Παπαγεωργίου.
Λάβδα - Ἀνδριτασίνης.

Πρόεδρος: ΚΟΜΗΣ ΔΕ ΛΑΡΟΣ
[ΚΖ' — 719]

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
καὶ ΠΙΝΚ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
συνεμάχησαν καὶ ἀπελάσαν τὴν ἐκδοσὴν
περιοδικῶν ἐντὸς τοῦ Αὐγούστου Φιλοε-
γνικῶν, Φιλοεπιστημονικῶν, Ἀθλητικῶν.
Συνδρομὴ δραχ. 30. Δ/σις: (ΚΖ'—384.)
Διαπλάστούλα-ες ἐγραφετε ὅλοι-ες συν-
δρομηταί.

[ΚΖ' — 720]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΟΣΕΙΔΩΝ»
Στὴν (ΚΖ'—698) Διεθνοῦς ἀντὶ 42 εἰ-
ναί 46.

[ΚΖ' — 721/]

Διευθύνσεις μου τώρα εἶναι: Αἰόλου 21,
Παλιὸν Φάληρον.

Λευκὴ Γαρδένια

[ΚΖ' — 722/]

«Α καταμάχητοι», ἔλαβα τὴν ἀγγελίαν
σας· εὐχαριστῶ θὰ στελῶ.

Λευκὴ Γαρδένια

[ΚΖ' — 723/]

Ἀ υποῦμαι, Λάβαρον τοῦ 21, ἀλλὰ ἀπὸ
τὴν ἐξοχὴ εἶναι ἀδύνατον. Ἐπιφυλάτ-
τομαι!

[ΚΖ' — 724/]

Παρατείνω (ΚΖ'—591) ἐπ' ἀόριστον. Ἐ-
περίμενα ἀπὸ Διαπλάστούλα μεγαλύ-
τερη προθυμία. Δύο στείλαντας εὐχαριστῶ.
Ἀμφιτρίτη

[ΚΖ' — 725/]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΥΝΗΓΟΣ»
Στὴν (ΚΖ' — 655) γράφε Δ/σιν ὡς ἐξῆς:
Σ Αἰκ. Ρούφη, ἐδὲς Πεσειδῶνες,
Παλιὸν Φάληρον.

Προσεχῶς ἰδρύεται καὶ Σύλλογος κορι-
τσιῶν ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Κυνηγός».

ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ

Διορίζονται ἀντιπρόσωποι: Ἀθηνῶν:
Κελερές, Πειραιῶς: Γυμνασιόποις.
Ἀντιπροσωπεῖν: ΜΠΕΚΑΤΣΑ

[ΚΖ' — 726/]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΣΤΗΡ»
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ—Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσομε διαγωνισμὸν ἀγράφων
καρτῶν. Προθεσμία διηνεκῆς. Συμμε-
τοχὴ μονόδραχμος. Βραβεῖα τρία ἐκλεκτὰ.
Δ/σις: (ΚΖ'—627).

Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν: ΑΡΗΣ

[ΚΖ' — 727/]

Μυστηριώδη Μαρκήσιε, Ἰδανισμέ, Νάρ-
κισσε, Τσοῦχτρα, Σόνια, Γιούλη Ἀν-
θη, ἀνταλλάσσομε Μ. Μουσικά; Στείλατε
εἰς τὴν Δ/σιν: Νινόν, p. r. Κηφισιάν.

Νάντια, Νινόν

[ΚΖ' — 728]

Ἀ γαπημένην μου ΛΑΛΙΤΣΑ, γιὰ τὴν γιορ-
τούλα σου χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχί-
σμένα. ΚΑΙΤΗ

[ΚΖ' — 729/]

Ἐννί μου, γιὰ τὰ γενέθλιά σου εὐχομαι
χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα. Εὔα

[ΚΖ' — 730/]

Προκηρύσσομε διαγωνισμὸν καρ-
τῶν ἀγράφων διακεκριμένων ἡδε-
σιῶν. Προθεσμία μηνιαία. Συμμε-
τοχὴ τριδραχμῶν. Δ/σις: Πατριάρχου
Ἰωακείμ 17, Ἀθήνα. Βραβεῖα ἐκλε-
κτὰ. Ἰδιαιτέρως Αἰλάντα, Ἑρμῆ.

ΑΘΙΣ: ΕΛΑΦΙΝΑ

[ΚΖ' — 731/]

Καρδιναιστάς· εὐχαριστῶ, ἀλλὰ ὡς ἂν
πλοῦν μέλος δὲν δέχομαι· καταλά-
βατε; Διογενής

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμῃ μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκάστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ ἑσωτερικὸν
καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ ἑξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1926)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἐκάστος τόμος
ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ ἑσωτερικόν
δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος; διὰ δὲ τὸ ἑξωτερι-
κόν δρ. 23 εἴτε ἄρραφος εἴτε
ραμμένος.